

στείρο χειρισμό αντικειμένων (πλαστικό, ζυσο, κίονα, ζυτίο).

- Ο εργοθεραπευτής στοχεύει στην ανάπτυξη της διάθεσης του παιδιού για παιχνίδι

Η ενίσχυση της διάθεσης για παιχνίδι σημαίνει την ανάπτυξη του εσωτερικού κινήτρου, του εσωτερικού ελέγχου, της ικανότητας υπέρβασης της πραγματικότητας, της δυνατότητας του παιδιού να δίνει και να λαμβάνει μηνύματα παιχνιδιού αλλά και της χαράς που εισπράττει το παιδί μέσα από το παιχνίδι του. Για να το καταφέρει αυτό ο θεραπευτής, χρειάζεται να εφαρμόζει τις παρακάτω στρατηγικές:

- α) να αφήνει το παιδί να κατευθύνει τις συνεδρίες του παιχνιδιού
- β) να επιτρέπει στο αυθόρμητο παιχνίδι του παιδιού να προκύπτει
- γ) να επιτρέπει στο παιδί να διαλέγει παιχνίδια και να ενισχύει τη λήψη αποφάσεων του παιδιού
- δ) να είναι λιγότερο κατευθυντικός και περισσότερο ευέλικτος με τους κανόνες
- ε) να χρησιμοποιεί το φανταστικό παιχνίδι για να ενισχύει την υπέρβαση της πραγματικότητας και τη δημιουργικότητα του παιδιού
- στ) να προωθεί την ενεργητική εξερεύνηση του παιδιού
- η) να επιλέγει δραστηριότητες που είναι διασκεδαστικές για το παιδί
- θ) να χαίρεται και ο ίδιος παίζοντας μαζί με το παιδί

(Blanche, 2008, Bundy, 1991, Skard & Bundy, 2008).

- Ο εργοθεραπευτής επιδεικνύει και ο ίδιος διάθεση για παιχνίδι

Αρκετοί συγγραφείς αναφέρουν ότι όταν ο ίδιος ο θεραπευτής επιδεικνύει διάθεση για παιχνίδι, γίνεται πρότυπο για το παιδί διευκολύνοντας έτσι τη

συμμετοχή του στο παιχνίδι. Αυτή η θεραπευτική χρήση εαυτού επιτυγχάνεται όταν:

- α) ο θεραπευτής επιδεικνύει κίνητρο, διάθεση και χαρά για παιχνίδια μέσα από το ύφος της ομιλίας του, τη γλώσσα του σώματος, τις εκφράσεις του προσώπου του
- β) εμπλέκεται και ο ίδιος στο παιχνίδι που ξεκινά το παιδί ακολουθώντας τον τρόπο του παιδιού
- γ) επιδεικνύει αυθορμητισμό ή δημιουργικότητα,
- δ) επιδεικνύει ενσυναίσθηση

(Knox, 2010, Knox, Ecker, & Fitzsimmons, 2004, Parham, 1992).

- Ο εργοθεραπευτής σχεδιάζει ένα περιβάλλον που ενισχύει το παιχνίδι αλλά και τη διάθεση παιχνιδιού του παιδιού

Το περιβάλλον που δημιουργεί ο εργοθεραπευτής για να ενισχύσει το παιχνίδι ή τη διάθεση των παιδιών για παιχνίδι έχει τα παρακάτω χαρακτηριστικά:

- α) παρέχει στο παιδί μια ποικιλία εμπειριών παιχνιδιού
- β) επιτρέπει στο παιδί να έχει κάποιο έλεγχο τόσο πάνω στα παιχνίδια όσο και στο περιβάλλον
- γ) παρέχει δυνατότητες για κοινωνική αλληλεπίδραση
- δ) είναι ασφαλές τόσο σε ό,τι αφορά τα φυσικά όσο και τα κοινωνικά του στοιχεία
- ε) έχει ένα βαθμό ευελιξίας και αλλαγής
- στ) είναι προσβάσιμο στο κάθε παιδί
- ζ) ενισχύει τη φαντασία, δημιουργικότητα και χαρά του παιδιού
- η) δίνει στο παιδί δυνατότητα για επιλογή

(Chandler, 1997, Knox, 2010).

Στο ρόλο του θεραπευτή είναι και η τροποποίηση του περιβάλλοντος παιχνιδιού ή οι προσαρμογές των παιχνιδιών στις περιπτώσεις που εμποδίζεται το αυθόρμητο και ανεξάρτητο παιχνίδι του παιδιού. Για παράδειγμα, σχετικά με την τροποποίηση περιβάλλοντος, οι θεραπευτές μπορούν να μειώσουν τα φυσικά εμπόδια που υπάρχουν σε μία παιδική χαρά έτσι ώστε να γίνει ο εξοπλισμός της προσβάσιμος και ασφαλής για τα παιδιά με εγκεφαλική παράλυση. Σε ότι αφορά στις προσαρμογές των παιχνιδιών, ο εργοθεραπευτής χρησιμοποιεί διακόπτες, προσαρμοσμένα πληκτρολόγια ή αισθητηριακές προσαρμογές στα υπάρχοντα παιχνίδια έτσι ώστε να μπορούν να παίξουν με αυτά τα παιδιά που δεν έχουν τις απαιτούμενες δεξιότητες (Baranek, Reinhartsen, & Wannamaker, 2001, Black, Freeman, & Montgomery, 1975, Deitz & Swinth, 2008, Tanta, 2004).